

מסכת תמורה

פרק ד משנה א

וְלֹד חֲטָאת, וְתִמְנוֹת חֲטָאת, וְחֲטָאת שְׁמִיתוֹ בְּעֻלָּיהָ, יָמוּתוּ.
שְׁעָבְרָה שְׁנֵתָהּ וְשָׂאָבְדָּה וְנִמְצְאָה בַּעֲלָת מוֹם, אִם מִשְׁכָּפְרוּ
הַבְּעָלִים, תָּמוּת, וְאִינָה עוֹשֶׂה תִּמְנוֹתָהּ, לֹא נִהְיִין, וְלֹא מוֹעֲלִין.
אִם עַד שְׁלֹא כָּפְרוּ הַבְּעָלִים, תִּרְעָה עַד שְׁתִּסָּתֵּב, וְתִמָּכֵר,
וְיָבִיא בְּדָמֶיהָ אֶתְחֵלֶת, וְעוֹשֶׂה תִּמְנוֹתָהּ, וּמוֹעֲלִין בָּהּ: